

Фронт і тил

БІБЛІОТЕЧКА
ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Павло Тичина

Ми ідемо на біт

ПАВЛО ТИЧИНА

МИ ЙДЕМО НА БІЙ

ВИДАВНИЦТВО
„РАДЯНСЬКИЙ ПИСЬМЕННИК“
КИЇВ • 1941 • ХАРКІВ

МИ ЙДЕМО НА БІЙ

Ти, земле наша, рідная, святая!
Ти, батьківщино люба, золота!
Це знову напад? З ворогом двобій?
Ми чуем, нене! Ми йдемо на бій!

Чого від тебе ворогу потрібно?
За що свою він злість зганяє дрібно?
Бо ти єдина, вільна на весь світ,
В тобі свобода й сонце, ясен-цвіт!

Чого той ворог так кипить, лютує?
Бо в нас пшениця вистига, квітує.
Чого той ворог нападять спішить?
Бо він вже знає, що йому не жить.

Бо ним в Європі скорені народи
Повстати можуть за зорю свободи.
А тим народам приклад і мета —
Лиш ти, радянська земле золота.

Ворожа ставка — ой же буде бита:
Червона Армія — вся славою повита!
Ми переможемо! В нашій бо землі
І правда, й сила, й Сталін у Кремлі.

Ти, земле наша рідная, святая!
Ти, батьківщино люба, золота!
Це знову напад? З ворогом двобій?
Ми чуем, нене! Ми йдемо на бій!

ПІСНЯ ПРО СТАЛІНА

Сад зелений — що є краще,
як кругом цвіте, росте?
У країні нашій славній
все кругом цвіте, росте!

На дитячу повну долю
лється мов із повних чаш.
Любимо тебе ми, Сталін,
рідний батьку наш!

Книга й школа — що є глибше,
як з наукою дружить?
Тож як мудрості доходиш —
хочеться і жить, і жить!

В нас найперший є учитель,
знає вся його земля.
Любимо тебе ми, Сталін,
усміхнись з Кремля!

Сила, юність — що прекрасніш:
вічно бути молодим!
Ворога труснуть нам треба,
так труснуть, щоб тільки дим...

Будем смілі ми й відважні,
так, як Сталін на фронтах.
Любимо тебе ми, Сталін,
славний у віках!

Батьківщина — що миліше,
як земля ота свята?
Яблуні по всім просторі,
тече річка золота...

Корабель пливе рікою, —
що йому глибокий вир?
Любимо тебе ми, Сталін,
дужий богатир!

! ПАРТІЯ ВЕДЕ

Та нехай собі як знають
божеволіють, конають,—
нам своє робить:
всіх панів до 'дної ями,—
буржуїв за буржуями

будем, будем бить!
будем, будем бить!

Адже це уже не дивно,
що ми твердо, супротивно,
владно устаєм.
Ми йдемо походом гідним,—
всім пригнобленим і бідним

руку подаєм!
руку подаєм!

Оживляєм гори, води,
вибудовуєм заводи,
ростемо ж ми, гей!—
До пустель, каналу й річки
наші славні п'ятирічки—

мов би до дітей,
до своїх дітей.

Наша Армія Червона
стереже свого кордона,
а в повітрі флот—
він і б'є, і сіє, й носить,
він Республіку підносить

до нових висот!
до нових висот!

Проти мурів, проти молу
в нас бадьорість комсомолу—
ще й підмога йде:
збільшовиченої ери
піонери, піонери—

партія веде,
партія веде.

Не на Рейні, не на Марні,—
в МТС пошлем друкарні—
це ж у нас, у нас!
Ми тривожим стратосферу,
атомне ядро і сферу—

о, прекрасний час!
неповторний час!

Неповторний, невмирущий...
Хто ж од нас у світі дужчий?
Із яких країн?
Ми плануєм творчі гони—
за колонами колони,

та все ж як один!
та все ж як один!

Тож нехай собі як знають
божеволюють, конають,—
нам своє робить:
всіх панів до 'дної ями,
буржуїв за буржуями

будем, будем бить!
будем, будем бить!

ПІСНЯ ПРО МАРШАЛА ТИМОШЕНКА

Славу славному, пречудову
ми співаємо тому,
хто по Сталінову слову
вів полки на вражу тьму!
Сонце сяє, грають ріки...
Будь здоров навіки,
Маршал Тимошенко!

Де за Виборгом країна,
там він 'шов в огонь і дим.
Білорусь і Україна
сином звать його своїм.
Славте діяння героя!
Хай живе радянська зброя —
Армія Червона!

Правда нам одним відома,
рідне ставлення чутке.
З батрака і до наркома —
де можливо ще таке? —
Сяє сонце, грають ріки...
Будь здоров навіки,
Маршал Тимошенко!

Лютий сніг, а сонце гляне —
вже й слідів його не знать.

Тільки хай но ворог встане,
то й не втрапить де тікати!
Славте діяння героя!
Хай живе радянська зброя —
Армія Червона!

Ми щасливі, дні чудовні —
пісня радістю дзвенить:
Будем разом, сили повні,
батьківщину боронить.
Сяє сонце, грають ріки...
Будь здоров навіки,
Маршал Тимошенко!

ВОЛЯ НЕПРЕЛОЖНА

Хитрість тонша волосу
з Європи опитує:
що в нас того колосу! —
вітер аж похитує...
Яка ж сила голосу —
в а ш а — поміж світу є?

А нащо й запитувать
та нащо загадувать?
Кожного трудящого
можемо порадувать.
Тільки не потішимо
фашиста проклятого: —
ми його ще рішимо.
Ех, скоріш діждать того!

Де колгоспний колос —
отам саме й голос.
Де ягода повна —
отам вона мовна —
вольної Країни Рад
краса невимовна!

Знову тичуть рилами
в наші межі дальні,
Тікаючи з білими,

дивуються жальні:
звідки берем сили ми,
сили вирішальні?
Ой же ж і гидота там!—
дражниться та й дрочиться...
Будем гнатись по п'ятам,
поки аж не схочеться.
Поки не побачимо,
що вже ворог як та грязь...
Щось ми, значить, значимо,
коли так бояться нас?

Де рудні, копальні—
там і вирішальні.
Де говорять горна—
там вона відпорна—
вольної Країни Рад
сила непоборна!

Слиною ехидною
бризкають вельможні:
як це так... обидно їм—
мужніми ще й можними,
з біднотою бідною
та стали заможні ми.

А нащо й запитувать
та нащо загадувать?
Кожного трудящого
можемо порадувать.
Тільки не потішимо
фашиста проклятого:—
ми його ще рішимо.
Ех, скоріш діждать того!

Що бідна ж біднота—
давно на висотах.

Стахановка кожна—
сильна і заможна,—
Великого Сталіна
воля непреложна!

А в саду сплітаються
вишні та акації.
В'їдливо ж цікавляться
пани за ріжнаци:
як в нас уживаються
між собою нації?

Ой же ж і гидота там!—
дрочиться та й дрочиться...
Будем гнатись по п'ятам,
поки аж не схочеться.

Поки не побачимо,
що вже ворог як та грязь...
Щось ми, значить, значимо,
коли так бояться нас?

Хай же знають ниці:
в нас нема ріжниці.
Нація в нас кожна
рівна і художна,—
Великого Сталіна
воля непреложна!

ЗЕЛЕН-ЗОЛОТ

Герб радянський: Серп і Молот —
зелен-злот пишний край!
Герб між колосом пшениці —
в сталі-криці пишний край!

Куйся, сталь, біжи, формуйся —
перекуйся на тверде!
Скаже Сталін тільки слово —
ми готові, хай веде!

Ти рости, пшенице повна, —
красномовна наша мідь!
Стали ми народом дужим —
ми напружим нашу мідь!

Будь — герой, боець, людина —
батьківщина в нас одна!
Про любов народ співає —
в нас улюблена ж одна!

Ворог стука, як у клямку —
в них же лямку тягне люд!
У землі у нашій красній —
весно-ясний вільний люд!

Хай той ворог стука, лає, —
бо його з'їдає лють!
В нас і саду й винограду —
й ріки дружбою течуть!

Ворог хай трусне соломки, —
щоб як падать — м'якша смерть.
Хоче лютий чи не хоче, —
а від нас дістане смерть!

Герб радянський: Серп і Молот —
зелен-злот пишний край!
Герб між колосом пшениці —
в сталі-криці пишний край!

ПЕРШЕ В ІСТОРІЇ

Що у них самі ж колючки — гострі та суворі.
А у нас гілки берези — срібні, яснокоріі.
Буржуазні „свободи“ — плюскліі ще й хворіі.
Наше ж право, рівне право — перше у історіі!

Добровісне, ясновесне,
незагасне, молоде,—
і таке ж воно прекрасне,
як ніколи і ніде!

Ой гнилее ж панське право по своїй
брехливості.

Бо без впливу, без маєтків, без цензу осілости
не доб'ється його бідний, як якоїсь милості.
Наше ж право, рівне право — цільне в своїй
цільності!

Добровісне, ясновесне,
незагасне, молоде,—
і таке ж воно прекрасне,
як ніколи і ніде!

Що банкірам служить бідний згорбленою
спиною,
скоро їм в житті постане грізною причиною.
Ми ж пишаємось геройством, честю,
батьківщиною,
Женщина у нас у праві рівна із мужчиною!

Добровісне, ясновесне,
незагасне, молоде,—
і таке ж воно прекрасне,
як ніколи і ніде!

Те, що нам за днів царату тільки було мрією,
дійсністю тепер явилось, діючою дією:—
демократія радянська розцвілась лелією,
і для бідних всього світу стали ми надією!

Добровісне, ясновесне,
незагасне, молоде,—
і таке ж воно прекрасне,
як ніколи і ніде!

„СВИНЯ - НАПОЛЕОНЧИК“

Сказала раз свиня собі:
ну, чим я не персона?
Ростуть же груші на вербі —
тож можу й я у цій добі
пограть в Наполеона.

І стала рилом підривать
радянські кордони,
і стала хитро поглядать,
ще й істерично верещать
у два свинячих тони.

Ось я свиня — то вже свиня!
од всіх свиней свиніша!
Ніхто мене хай не спиня,
бо філософія моя —
щоб я була ситніша.

А їй з радянської землі
як цопнули по рилу!
Аж клонула свиня землі —
аж в голові гули джмелі
і дроз півшов по тілу...

І стала вухами тріпать
і по-фашистськи хрюкать:

Навчусь зозулею кричать,
бо щось я стала примічать —
прийдеться мені кукать.

А їй з радянської землі:
Ой, кукнеш ти, та й скоро!
Свиня в Європі на столі?
Ми знищим твої плани злі,
фашистська потворо!

Та знов її вогнем, вогнем,
а під бочок штиками.
Чекай, іще не так труснем!
У тебе й думку ми зітрем,
як воювать із нами.

Трещи, бряжчи, жерстяним сй,
порожній болобончик...
Тебе уб'єм — і казка вся.
Віднині будеш зватися
„Свиня - наполеончик“.

З М І С Т

	Стор.
Ми йдемо на бій	3
Пісня про Сталіна	4
Партія веде	6
Пісня про маршала Тимошенка	9
Воля непреложна	11
Зелен - золот	14
Перше в історії	16
„Свиня - наполеончик“	18

Редактор Г. Гельфандбейн.

Павел Тычина. „Мы идем в бой“
(отпечатано на украинском языке)

КВ 14314. Зам. № 1850. Тираж 10.000. Друк. арк. $\frac{1}{8}$. Авт. арк. $\frac{1}{4}$.
В 1 друк. арк. 45.000 знаків. Підписано до друку 31/VII 1941 р.

Книжкова ф-ка ім. Т. Шевченка, вул. К. Маркса, №1.

ХАРКІВСЬКИЙ
літературний музей

Вст. №

24828

інв. №

КБ-8744

95

Ціна 20 коп.

ХАРКІВСЬКИЙ

літературний музей

Вст. №

24828

КБ-8744